

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 11.815 van 27 mei 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 januari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 april 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VAN ROYEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Bij schrijven van 29 oktober 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk worden verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wet van 15/09/2006

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat in het kader van de procedure artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als onontvankelijkheidsvoorwaarde geldt het feit dat de aanvraag moet vergezeld zijn van een internationaal erkend paspoort. Verzoeker stelt dat hij steeds zijn juiste identiteitsgegevens heeft opgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, zowel naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 28 oktober 2007, als naar aanleiding van zijn aanvraag artikel 9bis. Enkel door omissie heeft hij zijn Marokkaans paspoort niet toegevoegd, terwijl hij wel degelijk in het bezit was van zijn Marokkaans paspoort en hij dit nu ook als stavingstuk bijvoegt aan zijn verzoekschrift. Vooraleer de aanvraag af te wijzen als onontvankelijk had de Dienst Vreemdelingenzaken eenvoudigweg via de stad Sint-Niklaas bij verzoeker kunnen laten navragen of hij al dan niet in het bezit was van een Marokkaans identiteitsdocument.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., X., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., X, nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van

de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

Uit voormelde bepaling volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag tot machtiging tot verblijf te kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Dit wordt overigens niet betwist door verzoeker aangezien hij zelf in zijn verzoekschrift stelt “dat in het kader van een procedure art. 9bis van de wet van 15 december 1980 (de Vreemdelingenwet) als onontvankelijkheidsvoorwaarde geldt het feit dat de aanvraag vergezeld moet zijn van een internationaal erkend paspoort”.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitsdocument. Ook dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist, wel stelt hij dat hij zijn paspoort door omissie niet heeft toegevoegd aan zijn aanvraag.

Geheel terecht heeft de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken aldus vastgesteld dat “De aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de wet van 15/12/1980, zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006”. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Daar waar verzoeker stelt dat hij zijn paspoort door omissie niet heeft toegevoegd aan zijn aanvraag en dat de Dienst Vreemdelingenzaken via de stad Sint-Niklaas had moeten laten navragen of hij al dan niet in het bezit was van een Marokkaans paspoort, alvorens zijn aanvraag als onontvankelijk af te wijzen, kan verzoeker niet worden gevolgd. De wet is duidelijk. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor zijn eigen handelen en nalaten en hij kan zijn onzorgvuldigheid niet doorschuiven naar de verweerder. Ook het loutere gegeven dat verzoeker de juiste identiteitsgegevens heeft doorgegeven aan de politiediensten bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing, die geheel terecht werd genomen.

Evenmin kan de kopie van het paspoort dat aan het verzoekschrift als stavingstuk werd toegevoegd afbreuk doen aan de bestreden beslissing, daar de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toegekende bevoegdheid, dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard. Hij handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.